ի գերեզմանն, և տեսանէ զկտաւսն՝ զի կային անդ. և Վարշամակն՝ որ էր ի գլուխ նորա՝ ոչ ընդ այլ կտաւսն կայր, այլ ուրոյն ծալեալ ի մի կողմն (P. T. S. հատ. Ը. էջ 419–20)։

Քրիստոսի Վարշամակը, կ'երևի թէ ուրիշ սրբութեանց հետ յետոյ տարուած է Հայաստան, ինչպէս կը կարդանք հետևեալը. «այլ Յոհաննու վանքն ուր կայր Վարշամակն Քրիստոսի, և սուրբ բևեռն աջոյ ձեռին, և սուրբ աջն Նախավկային, և բ. կողքն սուրբ Կարապետին» (Բ. Ե. Վ. Վար. Ա. էջ 505)։ Յոհաննու վանքին ճակատը քանդակուած էր Քրիստոսի Վարշամակին պատկերը։ «Ի գաւառն Թուլթայ կայ սուրբ բևեռն Քրիստոսի, ներկեալ արեամբն Քրիստոսի» (անդ, էջ 516)։

Խաչիկ Ա. կաթողիկոսի 976ի կոնդակէն կը տեղեկանանք որ Մաղարտայ ուխտի եկեղեցւոյն մէջ կային «սևեռեալ բևեռն բազկացն Յիսուսի», և անոր հետ «յարքայական թագից փուշ պսակին ճիւղ մի» (Սիսական, էջ 516)։ Նմանապէս Յովհաննավանից մէջ կը պահուէր «մասն ինչ ի փուշ պսակէն Քրիստոսի», զոր Թուրքերը ԺԷ. դարուն սկիզբն իրենց ասպատակութեան պահուն կորուսին, կ'ըսէ Առաքել պատմիչ (էջ 59)։ Միևնոյն վախճանին կը վիճակի նաև «Վարշամակ երեսացն Քրիստոսի» այն որ գերեզմանին մէջ կը ծածկէր իր գլուխը, և որ կը մեծարուէր նոյն մենաստանին մէջ (անդ)։ Նարեկացին կը գրէ թէ Ապարանից խաչին հետ Բիւզանդիոնէն բերած էին նաև «զընաւրին վկայս կեցուցիչ մահու վշտացն Յիսուսի», որ էին Ծննդեան խանձարուրքը, Վերնատան սփածանելին, ծաղրական ծիրանին, փշեղէն պսակը, բևեռը՝ որով խաչին գամուեցաւ, և սպունգը՝ որով քացախն